

— Ніколи не показуйся мені на очі! — крикнула вона старому. Жебрак розсердився. Він наздогнав принцесу і кинув на неї чорного павука.

Павук причепився за шлейф принцеси, і як дівчина не намагалась струсити із сукні бридку комаху, нічого в неї не виходило. Так і прийшла в палац разом з павуком.

І став павук жити в палаці.

Він не давав принцесі жодної хвилини спокою: кусав її і вдень і вночі і виріс такий великий і товстий, що навіть придворні почали його боятися.

Тоді принцеса покликала солдат і наказала застрелити цього павука, а з його шкури зробити бубен.

Минув час. Король сказав своїй дочці:

— Ти бачиш, я вже зовсім старий. Мені потрібен спадкоємець, щоб передати йому королівство. Коли ж ти вибереш собі чоловіка?

— Хоч завтра, — розсміялась принцеса. — Але виберу тільки того, хто без помилки скаже, з чого зроблений мій бубен.

— Добре! — погодився король. — Але пам'ятай, хто б не відгадав, ми зараз же справляємо весілля. Таке моє королівське слово!

І король сповістив усій країні, що принцеса вийде заміж за того, хто відгадає, з чого зроблений її бубен.

Звідусіль прискакали на конях принци і графи. В прекрасних колясках приїхали маркізи і герцоги. Зі шпагами на боці прибули до палацу шляхетні кабальєро. Та ніхто з них так і не відгадав, з чого ж зроблений бубен принцеси. Красуня лише насміхалась над женихами. Але ось з далекого королівства прискакав верхи на білому коні стрункий принц у золотому плащі і з пером у капелюсі.

Побачивши юнака у вікно, принцеса одразу полюбила його. Вона вирішила допомогти незнайомцю і, розчинивши навстіж вікно, голосно крикнула:

— Він зі шкури павука!

Та принц, стомлений довгою дорогою, не розчув слів принцеси, а якби й почув, нізащо б їй не повірив: він подумав би, що принцеса глузує з нього. Чи то ж роблять бубни з павукової шкури?!

Зате крик принцеси почув горбатий жебрак. Саме в цей час він проходив під вікнами, просив милостиню. І коли принц так і не зміг відгадати, з чого зроблений бубен, горбатий жебрак прийшов до короля і сказав:

- Я відповім. Віддайте мені красуню за дружину.
- З чого ж? — запитав збентежений король.

— Він зі шкури павука! — зі сміхом відповів жебрак.

І королю довелося віддати принцесу горбатуму старому. Що поробиш! Вона сама визначила таку умову, а король підтвердив її своїм королівським словом.

Ой, як розсердився король! Він покликав свою дочку і сказав:

— Ось до чого призвели твої примхи. Йди зараз же з палацу зі своїм старим, забудь назавжди, що я твій батько, і ніколи сюди не повертайся!

Принцеса гірко заплакала. Горбун взяв її за руку, і вони пішли з палацу, а принци і графи, маркізи й шляхетні кабальєро роз'їхались у свої королівства, оплакуючи сумну долю примхливої принцеси. Поїхав і принц у золотому плащі і капелюсі з пером.

